

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Epistolam B. Pauli ad Romanos

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

38. Quis accusabit aduersus electos Dei? Deus qui iustificat? Quis est condemnet? Christus Iesus, qui mortuus est, imò & qui resurrexit, qui & est ad dexteram Dei, & interpellat pro nobis?

urn:nbn:de:hbz:466:1-39447

duta. Hæc vna res non obseruata, vel neglecta, frequentem hæreticis errandi & in errorem mittendi occasionem dedit. Sanè horum verborum tractationem tum Caluini tum Beza penitus intactam reliquerunt. Nullas quippe Scripturas libenter percontant, quæ alteri salutem tribuunt quam fidei.

38. *Quis accusabit aduersus electos Dei? Deus iustificat? Quis est qui condemnet? Christus Iesus, qui mortuus est, imò & qui resurrexit, qui & est ad dexteram Dei, & interpellat nobis?*

Sensus horum verborum satis perspicuus & clarus est, siue totum per interrogantem legatur, vt in nostro textu habet, & legendum esse iudicat Augustinus; vt interrogantiones percontationi subiectæ negationis habeant; siue quod percontationi subicitur, affirmatiuè legatur, subaudito verbo (vt Nouatores volunt, Caluinus, Beza, alij) quæ tamè lectio in idem recidit, videlicet electos & ab accusatione & à condemnatione liberos esse; quia, ne iustè acculentur Deus illos iustificauit; &, ne omnino condemnentur, Christi mors, resurrectio, gloria & perpetua apud Patrem interpellatio potentissimè effecerunt. Per mortem Christi, remissa sunt illis peccata; per resurrectionem, vitæ nouitas ac iustitia illis collata.

De doctr.
Christian.
lib. 3. c. 2.

Electo-
rum certa
salus.

(inquit Calvinus) Dei absolutio condemnationi, & Christi patrocinium accusationi respondet, ut propterea debuerit Paulus hæc duo membra sic pariter inter se opponere: Quis accusabit? Christus est qui intercedit. Quis condemnabit? Deus est qui iustificat. Non enim satis exactè in suas partes digestas antitheses videntur. Hæc Calvinus, & hæc transpositionem laudat Beza, sub nomine doctissimi interpretis, qui hoc semper vocabulo in suis Annotationibus Calvinum intelligit, sicuti nos, quum Apostolum absolute dicimus, Paulum notamus. Ita se isti multum tuò scabunt. Sed quæ est hæc vtriusque arrogancia, antitheses Apostolicas corrigenda, & non satis exactè digestas adterenda, denique Apostolum docere quomodo potius debuerit antithesum membra inter se opponere? Sed quare hæc transpositio inventa est? ut probabilius doceret per iustificationem hoc loco nihil nisi absolutionem significari. Verum enim condemnationi opponitur absolutio. Non vult ergo Calvinus Paulum dicere quod dicit, Quis accusabit? Deus qui iustificat, sed hoc dicere, Quis condemnabit? Deus est qui iustificat, id est, absoluit. Sed quis volet magis Calvinum iudicio credere quam Pauli? Textum igitur Calvinus legant & sequantur Calvinum, ut ille eorum Apostolus fiat. Nos, Ecclesiæ Apostolicæ filij, Apostoli textum & antitheses ab eo sapienter digestas tenemus.

Calvini
& Beza
non ferenda
arrogancia.

Textus

Textu ergo & lectione Apostolica retenta, videamus an Dei iustificatio, accusationi opposita, Dei absolutionem significare debeat. Omnino, ait Calvinus. *Siquidem absolute, & in reos recipere, contraria sunt.* Verum quidem hoc est: sed nunquid Paulus hæc inter se hoc loco opponit? An ille hæc verba habet: *Quis in reos recipiet? Deus est qui iustificat,* id est (vt ille vult) absoluit? Si iuxta transpositionem à seipso factam, pro eo quod Paulus dixit? *Quis condemnabit?* reponit hæc verba, *Quis in reos recipiet?* quod quidem aliquo modo æquipollet, illam reiicimus, vt Caluini textum, non Apostoli. Si iuxta ordinem à Paulo seruatim, pro eo quod ille dixit, *Quis accusabit aduersus electos?* hæc verba reponit, *Quis electos in reos recipiet?* dicimus ista nullo modo æquivalere, sed penitus esse diuersa.

Nō enim qui accusat, in reos recipit, sed reos peragit seu constituit; & vt à Iudice in reos recipiantur, atque pro reis condemnentur, statigit. Hoc tamen in illis verbis Caluinum dicere voluisse, sequentia apud eum verba insinuant: *Itaque nullam aduersus nos accusationem admittet Deus, quia omni culpa nos absoluit.* Ceterum quis non videt, accusare, & accusationem admittere, ad eandem rem non significare, vt ad diuersas planè personas illa pertineant? Qui enim accusat, actor est: qui accusationem admittit, Iudex est; siue eo nomine intelligas simplicem causæ cognitionem

Accusare non est condemnare.

Caluini
Iudus.

& examen, siue accusationis factæ & criminis intentati approbationem. Vtroque enim modo admittitur accusatio, siue vt audiatur, siue vt approbetur, & pro actore iudicetur. Libenter autem Calvinus in ambiguo ludic, vt imperitum lectorem ludificet, doctum fatiget, & aliquam elabendi rimam inueniat, nisi vndique conclusus & conculcatus herbam porrigere cogatur. Dico igitur, absolueret, & in reos recipere, siue accusationem sic admittere, vt ea approbetur, & reus ab actore constituitur, pro huiusmodi Iudice habeatur (quod verè est condemnatio, verè esse contraria; sed hanc oppositionem Apostolum non facere, qui in primo iugum non condemnationem & iustificationem, sed accusationem & iustificationem opponit. Dico rursum, absolueret, & in reos recipere, siue accusationem sic admittere, vt illa simpliciter audiatur, non esse contraria, quippe modo admittitur accusatio, siue absolutio sequatur, siue condemnatio) ideoque ex primo oppositionis iugo probari non posse, verbo iustificandi, absolutionem significari, sed antithesim seu oppositionem Apostolicam in proprijs terminis accipi debere sicuti sonat; hoc modo: *Quis accusabit aduersus electos Dei?* Id est, quis iustam & legitimam accusandi materiam habebit? Nam defacto electos Dei à diabolo perpetuo accusari, certum est, nisi mentiatur ille qui à diabolo

diabolo dixit: *Hic est accusator fratrum nostrorum, qui accusat illos ante Deum die ac nocte.* Apoc. 12. 10.

Sed iustè, legitimè, & meritò electos Dei acculare nec ille nec totus mundus potest, quia *Deus est qui iustificat*, id est, qui illos iustitia & sanctitate donavit; ut nulla totius mundi aut diaboli accusatio aliquod illis crimen accusatione dignum impingere queat.

De condemnatione & absolute in altero iugo agitur. *Quis est qui condemnet?* Sanè nemo. *Quare?* Quia Christus sua morte illorum peccata expiavit, & pro quotidianis delictis quotidie interpellat, ac demum futuram eorum felicitatem & gloriam sua resurrectione & presenti apud Patrem gloria luculenter demonstravit. Iustificandi igitur verbum hoc loco eam significationem necessario habebit, quam hactenus apud Paulum habuit, id est, iustitia à Deo donari, siue ex fide, siue ex legis observatione, ambulando secundum Spiritum, non secundum carnem. Vtrumque enim Apostolus in precedentibus docuit, & utroque modo iustificamur gratis per gratiam Christi. Contra electos à Deo iustificatos, fide bonisque operibus ornatos, nulla accusatio vim habebit: ut verbo iustificandi non ipsa absolutio, sed causa absoluendi, siue irritæ & falsæ accusationis ratio notetur; quasi diceret, Frustra à diabolo & mundo accusantur, qui à Deo per Christum in Spiritu Sancto iustificati sunt, abluti

Iustificatio causam absoluteionis notat, non est ipsa. 1. Cor. 6. 11.

Ii; sunt,

sunt, sanctificati sunt, vt alibi Apostolus loquitur. Sed vide nunc qualem Dei iustificacionem Calvinus hinc ponit, vt absolventi verbum in textum intrudat. *Diabolus* (inquit) *accusator est piorum omnium: lex ipsa Dei, & propria etiam conscientia, eos redarguit: sed apud Iudicem qui eos iustificat, absoluit, & pro iustis habet, nihil haec omnia proficiunt.* Sic iuxta Calvinum diabolus piorum omnium accusator non erit amplius diabolus, id est, calumniator & mendax (quod diaboli nomen sonat) sed erit accusator iustus & verax. Si enim quos ille pios accusat, eos ipsa lex Dei & propria conscientia redarguit, profectò verus eorum accusator erit. Non enim nisi ob legis transgressionem accusabit, nec alia obijciet crimina quàm quorum propria conscientia reos redarguit. Videte qualem facit Apostolus sententiam. *Quis accusabit aduersus electos Dei, quos lex Dei & propria eorum conscientia redarguit? Deus est qui tales iustificat, absoluit, & pro iustis habet.* An aliquid magis impium dici audeceri potuit? Si enim diuina Scriptura abominabile verumque dicit, qui condemnat iustum, & qui iustificat impium; quanta Caluini blasphemia est, quòd ipse Deus iustificat impios, id est, absoluit impios, & habet pro iustis! Scimus à Deo iustificari impium, vt ex impio iustus fiat, ex reprobo electus, ex legis transgressore factor legis, ex immundo mundus, & ex impuro sanctus; ereptus de potestate tenebrarum, &

Calvinus diabolum iustificat.

Apostoli sententia abominabilem reddit Calvinus.

Prouer. 17. 15.

Impius quo sensu à Deo iustificatur. Col. 1. 13. 1. Ioan. 3. 14.

transferatur in regnum dilectionis Filij Dei: sed ut
Deus iustificet impiū, id est, absoluat impiū
reliūti iustum, & habeat impium pro iusto,
hoc quum Scriptura in homine quouis pro
abominabili habeat, de Deo iustissimo Iu-
dæe sine blasphemia cogitari non potest.
Sed tales blasphemias Calviniana coquit
Theologia.

Istis blasphemijs addit nobile mendaciū,
cū magna faruitate & temeritate cōiunctum.

Hæc (inquit) sic nominat Paulus, ut nihil ad-
dubitet se in ipsorum esse numero. Neque id ex speciali
reuelatione (quemadmodum sophista quidam men-
tatur) sed ex communi piorum omnium sensu.
Quomodo hoc probat Calvinus, aut vnde
id nobis facit probabile? Ne vno quidem
verbo confirmat. Dixit, & abiit. Quare qua
hoc ab illo facilitate dictū est, eadē à nobis
facilitate contemnitur. Nec mandata & do-
ctrinas hominum attendimus, sed quid Dei
verbum nos doceat.

Nunc huic audaci mēdacio aliud subnectit
magis perniciosum. Quod ergo h'c de electis dicitur,
vniūsq;que piorum exemplo Pauli ad se trahat.
Hæc est certitudo gratiæ Calviniana, ex pro-
prij cerebri commentis enata; nec aliud fun-
damentum habens, quàm quod illi temere &
falso præsupponunt. Supponunt de Paulo,
quod nihil addubitet se ponere in electorum
numero, absque vlla speciali reuelatione.
Deinde supponunt, vnumquemque exem-

Calvini
mendaci-
um audax

Certitudi-
nis gratiæ
fundamē-
tum.

plo Pauli idem ad se trahere oportere. Ita
 supponunt, non probant. Ex istis suppositis,
 penitus incertis, inanibus, falsis, suam
 fabricant gratiæ certitudinē. Atqui nos non
 incertum aliquid supponendo, sed ex certis
 Dei verbo disputando, atque adeo ex ipsius
 Pauli verbis, hoc eorum commentum re-
 fellimus. At enim Paulus: *Cassigo corpus*
meum, & in seruitutem redigo, ne forte, cum
prædicauero, ipse reprobus efficiar.

1. Cor. 9.
27.

Audiamus quid adhuc Caluinus disputat.
 Alioqui non modo frigida esset doctrina, sed penitus
 mortua iaceret, si electionem sepeliret in arcano Dei
 consilio. Sed quum sciamus datā operā hic præferri
 quod priorum vnusquisque ad se accommodare de-
 beat, non dubium est, nos omnes ad vocatiōnis no-
 stræ examen adduci, vt statuamus nos esse Dei filios.
 Hæc ille. Caluino frigida adeoque mortua
 doctrina videtur, si electio in arcano Dei con-
 silio cōclusa maneat, vel, vt odiosè loquitur,
 sepeliatur. Paulus ergo frigidam & mortuam
 doctrinam tradidit, quum acriter multisque
 verbis doceret, non esse ante tempus iudi-
 candum, non solum de alijs, sed neque de
 nobis ipsis. *Se / neque (inquit) meipsum iudicabo.*
Qui autem iudicat me, Dominus est. Itaque, fratres,
nolite ante tempus iudicare, scilicet vel alios, vel
vos ipsos; nisi fortè, quod Paulo non licuit,
illis licuisse arbitremur. Docet ergo, neminem
posse de seipso iudicare, an coram Deo

1. Cor. 4.
4. & 5.

1. Cor. 4. 4

iustificatus est. De eo enim loquitur: *Nihil*

Electio
in Dei fo-
lius arca-
no iudi-
cio ma-
net.

mihi conficius sum, sed non in hoc iustificatus sum.

Si ergo Paulus seipsum iudicare non potuit,

nec debuit, esset ne iustificatus an non, sed

solus Dei hoc esse iudicium affirmat; neque

in hac vita, sed tunc demum, quando illumi-

nabit abscondita tenebrarum, ut tunc laus sit uni-

que a Deo: quantus impostor, quam men-

tex & nequam Calvinus est, qui hanc frigi-

dam & mortuam doctrinam vocat! Quis enim

se de numero electorum esse statuere potest,

qui de numero iustificatorum se esse statuere

non potest? An aliqui fortè electi sunt, qui

non sint iustificati? Atqui quos praeordinavit,

hos & iustificavit. Si ergo Paulus seipsum iudicare non po-

tuit an esset iustificatus, sed solus Dominus

hoc iudicare debuit, (*Qui autem iudicat me,*

Dominus est) invidè contra Calvinum con-

cluditur, Paulum seipsum iudicare non po-

tuisse, an esset electus. Sed audax & cæcus hæ-

reticus quid effutiat, quid garriat, non videt.

Hanc autem doctrinam, de electione cuius-

que in arcano Dei consilio reposita, & ne-

mini mortalium in hac vita (absque specia-

li privilegio) cognita vel explorata, non

mortuam & frigidam sed saluberrimam &

necessariam doctrinam esse, docuit sapien-

ter contra Calvinum S. Augustinus. Cuius

verba in Antidotis nostris Evangelicis nuper

protulimus, & vitandæ prolixitatis causa

(prolixiora enim sunt) hic prætermitti-

I i s mus.

1. Cor. 4.5

Rō 8. 30

1. Cor. 4.4

De cor-
rept. &
grat. c. 13.
Ad Ioan.
cap. 10.
ver. 28.

mus. Quibus ita explicatis, conclusio Calvinianæ absurditas palpandam se præbet, qua ait, nos omnes hoc loco ad vocatiōis nostræ examen adduci, ut statuamus nos esse Dei filios.

Vocamur hîc certè ad hoc examen, ut illud discutiamus, nos quoque ipsos diligenter inspiciamus, & probemus num simus in fide, ut cor nostrum nos non reprehendat, ut fiduciam habeamus apud Deum, num opera nostra placita sint coram Deo: non quidem ut propterea statuamus nos esse filios Dei in sensu Calvini, id est, certitudine fidei credamus nos esse de numero

1. Cor.

13. 5.

1. Ioan. 3.

21. & 22.

1. Cor. 4. 4.

Tit. 3. 7.

Rō. 8. 24.

In opere

de Iustifi-

cat. lib. 9.

cap. 11.

ro electorum, (quod est iudicare nos ipsos ante tempus) sed ut de electione nostra bonam spem concipiamus. Sumus enim ad hoc heredes secundum spem, & hac spe salvi facti sumus, id est, hæc spes ad salutem nobis necessaria est, fœctis, & firma; non autem certitudo aliqua fidei cui subesse falsum non potest. Certitudo autem fidei à certitudine spei quantum differat, alio in loco explicatum dedimus.

38. Certus sum quod neque mors, neque vita, neque Angeli, neque Principatus, neque Virtutes, &c. neque vlla creatura poterit nos separare à charitate Dei quæ est in Christo Iesu.

Certitudo gratiæ à Paulo non dicitur.

Hinc etiam locū Calvinus magna confidentia pro sua quam finxit, & tantopere adamavit, gratiæ ac benevolentiæ divinæ fixa atq; immota certitudine, plurimum valere